

JONATHAN DOWNIE

Voivatko kielipalveluyritykset, freelancerit ja asiakkaat tulla toimeen keskenään?

Olipa kerran tulkkauksen maa, jossa oli kolme kaupunkia. Kielipalveluyritysten kaupungissa asui kirjanpitäjiä, sijoittajia ja projektipäälliköitä. Freelancereiden kaupungissa juotiin kahvia, matkustettiin ja otettiin vastaan toimeksiantoja. Ostajien kaupungissa taas noudatettiin hankintamenettelyä, tehtiin kustannus-hyötyanalyysyjä ja pidettiin kokouksia. Voivatko kaupungit tulla toimeen keskenään?

Monet tulkkausalalla ovat tietenkin tietoisia alan jännitteistä. Ostajat, varsinkin julkisella sektorilla, haluavat samaa tai parempaa palvelua mutta halvemmalla. Kielipalveluyritysten on oltava kannattavia, ja tulkit haluavat nostaa hintojaan. Etätulkkaukset ovat tehneet asioista entistäkin vaikeampaa. Nykyään periaatteessa kuka tahansa tulkki, jolla on sopiva kieliyhdistelmä, voi ottaa vastaan minkä tahansa tehtävän. Sitten on vielä konetulkkaukset, saatavilla olevien tutkintojen kielten välistä epätasa-arvoa sekä muiden kuin ammattitulkkiensa harjoittamaa tulkkaukset. Uudet standardit ja pyrkimykset vaikuttaa siihen, miten tulkkaukset tapahtuvat, eivät ole juurikaan parantaneet tilannetta.

Voimme kuitenkin oppia tulemaan toimeen keskenämme. Esitykseni perustuu omiin kokemuksiini sekä tuoreeseen tutkimukseen, ja väitän, että kumppanuus, teknologian luova soveltaminen ja rehellisyys luovat perustan tulevaisuudelle, jossa tulkkausalalla kaikki toimijat voivat olla mukana. Kun annamme kaikille äänen ja keskustelemme avoimesti siitä, mitä teknologiaa kannattaa käyttää milloinkin ja tunnistamme yhdessä pelot ja agendat, voimme yhdessä parantaa asioita.